

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/101/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120211728
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčeková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:6120211728.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčekovej a sudcov Mgr. Jozefa Mačeja a Mgr. Fedora Benku v právnej veci žalobcu: Vidadu, s.r.o., IČO: 47 333 154, Račianska 2/A, Bratislava, zastúpeného splnomocnencom: LEGAL CARTEL s.r.o., advokátska kancelária v Bratislave, so sídlom Na Hrebienku 40, Bratislava, proti žalovanému: A. N., nar. XX. M. XXXX, trvale pobytom P. Z. XXX, P., zastúpenému advokátom: JUDr. Martin Gajer, so sídlom Bratislava, Záhradnícka 7, o zaplatenie 5.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 21. augusta 2020 č.k. 19Csp/17/2020-180 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.000,- eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 28. septembra 2019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania 100%. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne ustanovením § 168 ods. 2, § 188 ods. 1, § 151, § 152 z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 31 ods. 1, § 33 ods. 1, § 43a ods. 1, § 46 ods. 2, § 43c z.č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 261, § 266, § 536, § 548 z.č. 513/1991 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“). Vecne dôvodil, že vykonaným dokazovaním mal za nesporné, že žalobca je obchodnou spoločnosťou, ktorá poskytuje svojim klientom širokú škálu služieb vrátane prenájmu štúdia až po postprodukcii autorských diel a zaoberá sa aj poskytovaním služieb súvisiacich s produkciou filmov alebo videozáznamov, reklamných, marketingových, počítačových služieb a služieb súvisiacich s počítačovým spracovaním údajov a žalovaný je fyzickou osobou, ktorá prejavila záujem o služby poskytované žalobcom a ktorá je verejne známym umelcom, pôsobiacim hlavne v oblasti televíznej zábavy. Dôvodil, že komunikácia medzi stranami začala 13. februára 2018, keď manažér žalovaného O. S. kontaktoval žalobcu na účely objasnenia bližších podmienok a ceny spolupráce, na základe tejto žiadosti došlo k prvému úvodnému stretnutiu medzi žalobcom a manažérom žalovaného, ktoré sa uskutočnilo 15. februára 2020 v sídle žalobcu a na ďalšom stretnutí sa zúčastnil už aj žalovaný a dohadovali sa podmienky spolupráce, o čom dôkazom je e-mailová komunikácia i sms komunikácia. Podľa cenníka žalobcu platného v danom čase sa štandardná cena jedného videa pohybovala okolo 1.000,- eur, ale žalobca mal záujem podporiť žalovaného a preto sa s ním dohodol na zľave vo výške 50%, teda vo výsledku 500,- eur za vyhotovenie jedného diela. Námetka žalovaného, že neexistuje žiadna objednávka služieb žalobcu nemá vplyv na takto zistený skutkový stav, pretože ani žalobca netvrdil, že by vzťah medzi stranami vznikol na základe objednávky. Žalovaný sa môže brániť popretím skutkových tvrdení protistrany, avšak zároveň je povinný uviesť vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach. Žalovaný tvrdí, že obsah záväzkového vzťahu medzi stranami

mal zahŕňať povinnosť žalobcu platiť žalovanému, teda tvrdiť iný obsah dohody, pričom predovšetkým tvrdí iný obsah dohody o odmene, avšak nepredniesol žiadne bližšie tvrdenia ako a kedy malo dôjsť k uzavretiu dohody a neoznačil žiadne dôkazy. Žalovaný nevyvinul žiadnu procesnú aktivitu ani po tom, čo mu bolo doručené 30. júla 2020 vyjadrenie žalobcu obsahujúce ďalšie skutkové a listinné dôkazy a jeho obrana je neúčinná. Právny zástupca žalovaného na predbežnom prejednaní sporu doplnil skutkové tvrdenia a navrhol vypočuť svedkyňu Žakovičovou, avšak tieto prostriedky procesnej obrany nepredniesol včas. Ďalšou podstatnou okolnosťou pri posudzovaní obrany žalovaného je, že žalovaný si nesplnil riadne svoju dôkaznú povinnosť, keď ani v odpore ani po doručení vyjadrenia žalobcu pred predbežným prejednaním sporu neoznačil ani nepredložil žiadne dôkazy, hoci mu takúto povinnosť ukladá zákon. Po vyhodnotení obrany žalovaného ako neúčinnnej a nespôsobilej relevantne spochybníť skutkové tvrdenia žalobcu o obsahu zmluvného vzťahu medzi stranami súd prvej inštancie vychádzal z toho, že medzi stranami bola pred natočením prvého videa uzavretá dohoda s obsahom zodpovedajúcim žalobcom predneseným skutkovým tvrdeniam, ktoré treba považovať za nesporné. Žalobca natočil, zostrihal a umiestnil na žalovaného YouTube kanáli 10 videí, ku ktorým bol pripojený popis obsahujúci i ďakovný text celému Vidadu. Žalobca vystavil dňa 1. septembra 2019 faktúru č. 19BATT01, splatnú 27. septembra 2019, ktorou žalovanému vyúčtoval 5.000,- eur, žalovaný svoj dlh napriek výzve žalobcu neuhradil. Právne súd prvej inštancie dôvodil, že žalobca si uplatňuje nárok v podobe odmeny za služby spočívajúce v prenájme štúdia, v produkcii a postprodukcii videí a v administrácii YouTube kanálu žalovaného. V mene žalovaného konal jeho manažér ako splnomocnený zástupca podľa § 31 ods. 1 OZ a preto je nepodstatná námietka žalovaného, že komunikácia prebiehala medzi manažérom žalovaného a žalobcom, keď prinajmenšom z následného správania žalovaného možno vyvodíť, že bol uzročený s dohodou zmluvných strán, za ktorými stála komunikácia medzi žalobcom a manažérom žalovaného. Predmetom dohody bol zjavne prenájom štúdia, produkcia a postupprodukcii videí, keď obe strany vystupovali v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a dohodu strán, z ktorej žalobca vyvodzuje svoj nárok, treba považovať za zmluvu o dielo, ktorá sa spravuje ustanoveniami § 536 a nasl. ObZ. Zmluva o dielo na svoju platnosť nevyžaduje, aby bola uzatvorená písomne. Pre tieto zmluvy podľa § 43 ods. 1 OZ postačí, ak oferent uskutoční včasné vyhlásenie alebo iné včasné konanie, z ktorého možno vyvodíť jej súhlas s návrhom. Tzv. iné konkludentné konanie je taktiež prejavom vôle a podlieha výkladovým pravidlám upraveným v § 266 ObZ. Zo správania žalovaného je zrejmé, že nepoprel, že by žalobca pre neho vo svojom štúdiu natočil, nastrihal, upravil videá a umiestnil ich na žalovaného YouTube kanál, kde ich aj spravoval, ako aj z toho, že v popise k týmto videám žalovaný výslovne poďakoval žalobcovi za všetky jeho služby súvisiace s týmito videami, z čoho možno vyvodíť, že medzi stranami bola uzatvorená zmluva o dielo s obsahom, aký tvrdil žalobca. Dôležitou okolnosťou je aj to, že cena požadovaná žalobcom za služby poskytnuté žalovanému nepresahovala ceny podľa štandardného cenníka, s ktorým bol podľa nepopretého tvrdenia žalobcu žalovaný osobne oboznámený ešte pred vytvorením prvého videa. Správanie žalovaného, ktorého súčinnosť bola nevyhnutná na vytvorenie videí a prístup k YouTube kanálu, vrátane pretrvávajúcej komunikácie so žalobcom tak pred ako aj po vytvorení prvého videa možno považovať v zmysle § 266 ods. 3 ObZ za správanie potvrdzujúce súhlas práve s takým obsahom záväzkového vzťahu medzi stranami, aký opísal žalobca. Odmenu za činnosť o ktorú sa opiera žalovaná faktúra je cenou, ktorú v zmysle § 548 ods. 1 ObZ je objednávateľ povinný zaplatiť zhotoviteľovi v čase dojednanom v zmluve. Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že strany nemodifikovali § 548 ods. 1 ObZ, takže žalobcovi vznikol nárok na cenu vykonaním diela. Žalobcom uplatňovaný nárok za cenu diela 10x 500,- eur je tak opodstatnený. Tým, že žalovaný neuhradil faktúru včas, dostal sa do omeškania prvým dňom po splatnosti faktúry, ktorá nastala 27. septembra 2019 a preto žalobcovi prináleží v zmysle § 369 ods. 1 ObZ aj úrok z omeškania podľa § 1 ods. 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z. O trovách konania rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Dôvodil, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Dôvodil, že vo veci bol vydaný platobný rozkaz, voči ktorému podal včas odpor s odôvodnením žalovaný, z ktorého vyplynulo, že medzi žalobcom a žalovaným neexistuje žiadna objednávka ani zmluva a za realizáciu spolupráce mal platiť žalobca žalovanému a žalobca sa podaním návrhu snaží zbaviť svojich ústne dohodnutých povinností. Žalobca sa k odporu vyjadril podaním, ku ktorému sa žalovaný nevyjadril a súd prvej inštancie predvolal procesné

strany na predbežné prejednanie sporu na deň 31. júla 2020. Na predbežnom prejednaní žalovaný uviedol, že spoluprácu žalovaný so žalobcom plánoval, pričom zisk si mali deliť v pomere 60:40, keď žalovaný mal poskytnúť svoju tvár a zo sledovaných videí by žalobca púšťal platené reklamy. Súd prvej inštancie skonštatoval, že uvedené skutočnosti sú nové tvrdenia, ktoré žalovaný predniesol neskoro a zamietol návrhy na dokazovanie výsluchom pána S. a pani R.. Dodal, že žalovaný na predbežnom prejednaní sporu zotrval na svojom stanovisku, s ktorým boli súd aj žalobca oboznámení, vo vzťahu ku skutkovému stavu mal súd vykonať dokazovanie, nakoľko neboli splnené podmienky na postup podľa § 153 CSP. Právny zástupca žalovaného sa dozvedel prednesené skutočnosti vo vzťahu k pánovi S. asi len týždeň pred predbežným prejednaním sporu a nakoľko mu je priebeh predbežného prejednania známy, mal za to, že na ňom môže tieto tvrdenia predniesť a nepredpokladal, že súd bude chcieť na predbežnom prejednaní veci bezodkladne rozhodnúť bez ďalšieho dokazovania. Poukázal na dôvodovú správu k Civilnému sporovému poriadku týkajúcej sa účelu inštitútu predbežného prejednania. V zmysle komentáru nie je želané, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku vytýčenia nového pojednávania. Zároveň však nemožno vylúčiť, že predloženie skutkového tvrdenia alebo dôkazného návrhu až na pojednávaní je v konkrétnom prípade dôvodné. Za dôležité považuje, že súd prvej inštancie nariadil vo veci len predbežné prejednanie sporu, na ktorom síce môže rozhodnúť, ale len ak je to možné a účelné. Súd má rovnako právo sám zhodnotiť včasnosť predloženia prostriedkov procesnej obrany, avšak je názoru, že aplikácia sudcovskej koncentrácie v tomto konaní nie je spravodlivá. Súd v konaní posúdil tvrdenia žalovaného za neučinné, na tieto prihliadol a odmietol vykonať podstatné a možno aj jediné navrhované dôkazy žalovaného, čím absolútne zabránil žalovanému procesne sa brániť a pri rozhodovaní vychádzal výlučne z tvrdení žalobcu. Formalistický prístup súdu prvej inštancie znemožnil žalovanému uplatniť prostriedky jeho procesnej obrany, čo spôsobilo jeho neúspech v konaní. V tejto súvislosti dal do pozornosti aj rozsudky súdov, ktoré poukazujú na dôležitosť nerozhodnúť prísne formalisticky na úkor spravodlivého rozhodnutia v konaní. Namietal i časť rozsudku, ktorou súd posúdil vzťah medzi žalovaným a jeho manažérom ako vzťah medzi splnomocnencom a splnomocniteľom, pričom s týmto nesúhlasia a dojednanie medzi žalovaným a jeho manažérom považuje za zmluvu o sprostredkovaní, keď manažér nekonal v mene žalovaného a ani na jeho účet, vykonával iba faktickú činnosť, pričom pokiaľ by mal byť obsah zmluvy iný, ako tvrdí žalovaný, tento o ňom nevedel, a k realizácii videí pristúpil konajúc v omyle. Súd by sa mal zaoberať i alternatívou, či žalobca vedel o tom, že žalovaný konal v omyle alebo o tomto mal vedieť, nakoľko z tvrdení strán sporu o obsahu dohody jednoznačne vyplýva spornosť. I k právnomu posúdeniu dohody uvádza, že tento typ zmluvy nie je možné kategorizovať ako štandardnú zmluvu o dielo, ale ide o zmluvu inominátnu, ktorej predmetom je okrem vytvorenia diela, poskytnutie služieb produkcie a postprodukcie a aj prenájom nebytového priestoru. Súd prvej inštancie nesprávne klasifikoval tvrdený zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným, keď žalovaný je názoru, že zmluva by mala predstavovať zmluvu o vytvorení umeleckého výkonu, ktorej predmetu mal byť umelecký výkon žalovaného v zmysle § 94 z.č. 185/2015 Z.z. autorský zákon. Na záver zhrnul, že súd neprímerane formalistickým prístupom, odmietnutím vykonať navrhované dôkazy, došiel k nesprávnym skutkovým zisteniam, výlučne na základe vyjadrení žalobcu. Medzi žalobcom a žalovaným nebola uzatvorená žiadna zmluva, ani neexistoval žiaden právny vzťah, na základe ktorého by žalobcovi vznikalo právo na plnenie voči žalovanému. Súd nesprávne skutkovo i právne posúdil vzťahy medzi žalobcom, žalovaným i svedkom S. a prehnaným formalizmom výrazne zasiahol do zásad spravodlivého procesu a základných princípov právneho štátu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania 100%.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť. Odvolacie námietky žalovaného vyšpecifikoval ako 9 tvrdení, pričom sa k nim konkrétne vyjadril a to k tvrdeniu 1., že k poukazu na skutočnosti uvedené v odpore žalovaný pre lepšiu predstavu uviedol, že žalovaný so žalobcom spoluprácu plánoval, pričom si mali deliť zisk v pomere 60% žalovaný a 40% žalobca a k tvrdeniu 2., že žalovaný na predbežnom prejednaní sporu zotrval na svojom stanovisku a prednesené skutočnosti vo vzťahu k pánovi S., a to zamýšľaný obsah spolupráce sa dozvedel právny zástupca žalovaného asi len týždeň pred predbežným prejednaním sporu, kde na predbežnom prejednaní ich chcel predniesť a nepredpokladal, že súd bude chcieť vo veci bezodkladne rozhodnúť bez ďalšieho dokazovania. Žalobca uviedol, že tvrdenia žalovaného sú v zjavnom rozpore, keďže žalovaný len stroho uviedol, že za realizáciu spolupráce by mal platiť žalobca žalovanému a neuviedol, o akú údajnú ústnu dohodu medzi ním a žalobcom ide, avšak na predbežnom prejednaní uviedol, že ústna dohoda síce bola, ale na základe nej mal žalobca zaplatiť žalovanému, nie

naopak, teda žalovaný sám protirečil, keď v odpore uviedol, že žiadna dohoda nebola a na predbežnom prejednaní zrazu ústnu dohodu spomenul, avšak s iným obsahom. Žalovaný v priebehu konania menil svoje tvrdenia tak, ako mu to vyhovovalo, pričom v zmysle ustanovení CSP je zrejmé, že jednou zo základných povinností strán sporu je pravdivo a úplne označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a tieto svoje tvrdenia podprieť dôkazmi v súlade so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania. Žalovaný nielenže menil svoje skutkové tvrdenia tak, ako mu to vyhovovalo, ale na preukázanie svojich protichodných tvrdení nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by bolo možné tieto tvrdenia verifikovať. Nič nebránilo žalovanému, aby skutkové tvrdenia, ktoré chcel použiť na svoju procesnú obranu, neuviedol už v odpore, čo urobiť mal a mohol, avšak žalovaný vyčkával do posledného momentu, čo evokuje, že nemal premyslenú svoju procesnú obranu. Dodal, že súd prvej inštancie správne neprihliadol na tvrdenia žalovaného prezentované oneskorene, pretože pokiaľ by tieto boli pravdivé, žalovaný ich mohol a mal predniesť skôr. K tvrdeniu 3, 4 a 5 sa žalobca vyjadril v tom zmysle, že žalovaný vytyka príliš formalistický prístup ohľadom interpretovania ustanovenia § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, pričom aplikácia sudcovskej koncentrácie nie je podľa názoru žalovaného spravodlivá. V tejto súvislosti uviedol, že účelom a zmyslom koncentrácie konania je prispieť k rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a motivačne pôsobiť na strany sporu, aby sa procesné úkony vykonávali včas. Poukázal na ustanovenie § 153 ods. 1 a 2 CSP a komentár k nim, pričom poukázal najmä na skutočnosť, že predkladanie nových dôkazov alebo skutkových tvrdení je až na pojednávaní dôvodné, napríklad ak je bezprostrednou reakciou na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z nového dokazovania. Žalovaný však v konaní vôbec neuviedol skutkové tvrdenia, resp. tieto uviedol veľmi stroho a na ich preukázanie nepredložil súdu jediný dôkazný prostriedok. Žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie v tom o prípade postupoval správne, aplikácia ustanovenia § 153 CSP je absolútne namieste, pričom tvrdenie žalovaného, že mu bolo znemožnené uplatniť prostriedky jeho procesnej obrany sú nesprávne. Skutočnosť, že žalovaný sa spoliehal na to, že jeho skutkové tvrdenia bude stačiť predniesť až na predbežnom pojednávaní jednoznačne svedčí o tom, že žalovaný porušil svoju procesnú povinnosť ustanovenú § 153 ods. 1 CSP, čo malo za následok sankciu predpokladanú v § 153 ods. 2 CSP. I námietka, že právny zástupca žalovaného sa dozvedel o skutočnostiach prezentovaných na predbežnom prejednaní len asi týždeň pred predbežným pojednávaním je účelová. Pôvodný termín predbežného prejednanía bol vytyčený na 31. júla 2020, ktorý bol na žiadosť právneho zástupcu žalovaného odročený na 21. augusta 2020 je taktiež nesprávnym, keďže právny zástupca predpokladal, že termín predbežného prejednanía má už 31. júla 2020. K tvrdeniu 6. žalovaného ohľadne klasifikácie vzťahu medzi žalovaným a jeho manažérom pánom S., považuje názor žalovaného za nesprávny, keďže medzi žalobcom a žalovaným nebola uzavretá žiadna zmluva, ktorú by mal pán S. sprostredkovať, čo napokon tvrdil sám žalovaný už v odpore. Zmluva o sprostredkovaní predpokladá, že sprostredkovateľ za svoju činnosť, ktorá bude smerovať k uzavretiu zmluvy medzi záujemcom a treťou osobou, dostane od záujemcu odmenu. V konaní však nebolo nijakým spôsobom preukázané, či pán S. dostal za svoju činnosť odmenu a preto nie je možné hovoriť o zmluve o sprostredkovaní, keďže neboli naplnené základné predpoklady na vznik tohto právneho vzťahu medzi žalovaným a pánom S.. Taktiež to nebol žalovaný, ktorý mal pána S. osloviť s tým, aby preňho sprostredkoval zmluvu s treťou osobou, ale z vyjadrenia žalovaného vyplýva, že záujemcom mal byť žalobca a aplikácia ustanovenia § 642 ObZ je teda absolútne neprijateľná a súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že medzi žalovaným a pánom S. išlo o vzťah splnomocniteľ - splnomocnenec. K tvrdeniu 7. a 8. žalovaného týkajúceho sa predmetu dohody žalobca uviedol, že nie je možné sa riadiť zákonom o nájme, keďže žalobca nikdy nemal v úmysle prenechať priestory svojho štúdia, v ktorom došlo k nakrúteniu predmetných videí na užívanie žalovanému. Prenájom priestoru v tomto prípade znamená ohraničenie času, za ktorý sa predmetné videá pre žalovaného v štúdiu žalobcu nakrúcali, sa prítomnosť žalobcu ani poverených osôb, ergo, žalobca nikdy tento priestor neprenehával na užívanie žalovanému. K tvrdeniu a nesprávnej klasifikácii zmluvného vzťahu, ktorý bolo potrebné posudzovať podľa odvolateľa v zmysle § 94 z.č. 185/2015 Z.z. autorského zákona žalobca nekonkretizoval o aký záväzkovo právny vzťah malo v danom prípade ísť, pričom súd prvej inštancie správne klasifikoval zmluvný vzťah ako vzťah štandardnej zmluvy o dielo. K tvrdeniu 9. žalovaného, že súd prvej inštancie postupoval neprimerane formalisticky vyjadril žalobca nesúhlas a záverom zdôraznil, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania skutkovo i právne vec správne posúdil.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie

v medziach daný rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 381 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolacie námietky žalovaného sú nedôvodné a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (§387 ods. 1 a 2 CSP).

5. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie je zaplatenie 5.000,- eur žalovaným žalobcovi. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu, v zmysle odvolacích námietok žalovaného namietajúcich formalistický prístup súdu prvej inštancie a nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 153 CSP a v dôsledku toho nevykonanie navrhovaných dôkazov, ako i nesprávne právne posúdenie veci.

6. Odvolací súd po prejednaní veci nezistil dôvod, pre ktorý by sa nemal stotožniť s rozhodnutím súdu prvej inštancie a s jeho argumentáciou poňatou do odôvodnenia napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie.

7. Pre potrebu vyporiadania sa s odvolacími námietkami dodáva, že námietka žalovaného týkajúca sa nespĺnenia podmienok na aplikáciu § 153 ods. 2 CSP je nedôvodná. Podľa § 153 ods. 1, 2, 3 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného úkonu a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (1). Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (2). Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej (3).

8. Nový civilný proces (z.č. 160/2015 Z.z.) je charakterizovaný zmenou výkladovej paradigmy, zmenou v koncepčnom vnímaní otázok civilného procesu v širšej, komparatívnej perspektíve (viď predhovor Mareka Štefčeka k Civilnému sporovému poriadku, október 2016).

9. Sporové konanie sa spravuje zásadou koncentrácie konania. Strany sporu nie sú oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania, ale iba v určitom štádiu konania. Ak procesný úkon strany, ktorý podlieha koncentrácii konania, nie je vykonaný včas, nespôsobuje procesno-právne účinky. Absencia procesno-právnych účinkov sa prejavuje v tom, že súd na procesný úkon neprihliada. Procesné úkony strán sporu, ktoré podliehajú koncentrácii konania, sú prostriedky procesného úkonu a prostriedky procesnej obrany. Z normatívneho hľadiska má koncentrácia konania za následok osobitné procesno-právne sankcie za to, že strana sporu porušila procesnú povinnosť riadneho vedenia sporu (procesná diligencia). Povinnosť riadneho vedenia sporu je všeobecne vyjadrená v článku 8 CSP tak, že strany sporu sú povinné vykonať prostriedky procesného úkonu a prostriedky procesnej obrany v súlade s princípom hospodárnosti. Procesné úkony nesmú viesť k prietahom v konaní. Účelom a zmyslom koncentrácie konania je prispieť k rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania, motivačne pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas.

10. Strana sporu, teda i žalovaný v tomto konaní, mal procesnú povinnosť predložiť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Ide o špecifikáciu všeobecnej procesnej povinnosti riadneho vedenia sporu (procesná diligencia). V prípade porušenia povinnosti predložiť prostriedky procesného úkonu a prostriedky procesnej obrany včas mohol súd prvej inštancie pristúpiť k sankcii predpokladanej v § 153 ods. 2 a 3 CSP. Predloženie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, žalovaný ako strana sporu mohol vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konal starostlivo (subjektívne hľadisko). Toto pravidlo je lex generalis. Lex specialis k § 153 ods. 1 druhá veta je v označenom zmysle ustanovenie § 167. Prostriedky procesnej obrany, ktoré sú obsahom vyjadrenia žalovaného k žalobe (§ 167 ods. 2 a 4) a prostriedky procesného útoku, ktoré sú obsahom vyjadrenia žalobcu k vyjadreniu žalovaného k žalobe (§ 167 ods. 3) sú predložené včas, ak sú predložené v lehotách podľa § 167 CSP. Ak neexistujú osobitné dôvody, v zásade platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na predbežnom prejednaní sporu prípadne až na pojednávaní nie

je včasné. Napriek tomu je v diskrečnej právomoci súdu poskytnúť strane sporu lehotu na dodatočné splnenie si povinnosti tvrdiť a navrhnuť dôkazy.

11. Ak súd dospeje k záveru, že strana sporu neuplatnila prostriedky procesného úkonu a prostriedky procesnej obrany včas, má možnosť buď konanie strany ospravedlniť a na jej procesný úkon prihliadnuť, alebo vyvodiť sankčné dôsledky, teda na omeškaný procesný úkon neprihliadnuť. Súd prvej inštancie na oneskorene podané prostriedky procesnej obrany žalovaného neprihliadol, oneskorene navrhované dôkazy nevykonával, pričom svoje rozhodnutie v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne odôvodnil.

12. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nebolo dôvodné ospravedlniť oneskorené predloženie prostriedkov procesnej obrany žalovaným v konaní riadne zastúpeným advokátom.

13. Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné i námietky žalovaného týkajúci sa nesprávneho právneho posúdenia veci a to vo vzťahu ku klasifikácii vzťahu medzi manažérom a žalovaným, žalobcom a žalovaným, posúdením zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným ako zmluvy o dielo.

14. Odvolací súd nezistil žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by sa nemal stotožniť s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. Klasifikácia vzťahu medzi žalovaným a jeho manažérom pánom S. ako vzťah splnomocniteľa a splnomocnenca je správny, súdom prvej inštancie logicky odôvodnená. Námietka žalovaného, že dojednanie medzi ním a pánom Vrankom sa malo považovať za zmluvu o sprostredkovaní je nedôvodná. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného správne namieta, že medzi ním a žalovaným nebola uzatvorená zmluva, ktorú by mal pán Vranka sprostredkovať, čo napokon potvrdil aj žalovaný v odpore. Žalovaný existenciu zmluvy o sprostredkovaní nepreukázal.

15. Ani odvolacia námietka žalovaného týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia v otázke klasifikácie zmluvného vzťahu medzi stranami sporu ako štandardnej zmluvy o dielo nebola dôvodnou. Žalovaný tvrdí, že keďže predmetom dohody je aj prenájom priestoru, zmluva mala byť aspoň v časti prenájmu neplatná pre absenciu písomnej formy. Žalovaný však nepreukázal, že žalobca by mu priestor prenechal na užívanie. Súd prvej inštancie správne klasifikoval zmluvný vzťah ako zmluvu o dielo v zmysle § 536 ods. 1 a 2 ObZ, pričom dielom je zhotovenie videí pre žalovaného. Vykonanie diela bolo kombináciou prenájmu štúdia, nakrútenie videa, produkcie, postprodukcie.

16. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov je zrejmé, že odvolacie námietky žalovaného neboli spôsobilé zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil, keď tento správne v súlade s § 255 ods. 1 CSP rozhodol i o náhrade trov konania.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 369 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 100%.

18. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).